# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
16 päivänä maaliskuuta 1983 *

Yhdistetyissä asioissa 267–269/81,

jotka Corte suprema di cassazione on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevissa riita-asioissa

**Amministrazione delle finanze dello Stato**

vastaan

**Società Petrolifera Italiana S.p.A. (SPI),** kotipaikka Fornovo Taro (asia 267/81),

ja

**S.p.A. Michelin Italiana (SAMI),** kotipaikka Torino (asiat 268/81 ja 269/81),

ennakkoratkaisun yhteisöjen tuomioistuimen toimivallasta tulkita tullitariffeja ja kauppaa koskevaa yleissopimusta (GATT) sen seikan vaikutuksista, että kyseiset sopimusvelvoitteet ovat siirtyneet jäsenvaltioilta yhteisölle, sekä useiden GATTin määräysten tulkinnasta sellaisten hallinnollisista palveluista kannettavien maksujen osalta, joita 15.6.1950 annetun lain nro 330 nojalla kannettiin Italiaan tuoduista tavaroista,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti J. Mertens de Wilmars, jaostojen puheenjohtajat P. Pescatore, A. O'Keeffe ja U. Everling sekä tuomarit Mackenzie Stuart, G. Bosco, O. Due, K. Bahlmann ja Y. Galmot,

julkisasiamies: G. Reischl,
kirjaaja: P. Heim,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Corte suprema di cassazione on esittänyt 21.5.1981 tekemällään kolmella päätöksellä, jotka ovat saapuneet yhteisöjen tuomioistuimeen 6.10.1981, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla kolme ennakkoratkaisukysymystä, jotka koskevat

- ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan tulkintaa ja

- 30.10.1947 tehdyn tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen, jäljempänä 'yleissopimus', ja yhteisön 16.7.1962 ja 30.6.1967 tämän sopimuksen yhteydessä tekemien tariffipöytäkirjojen, jäljempänä 'tariffipöytäkirjat', vaikutusta yhteisössä sekä yleissopimuksen johdanto-osan ja 2, 3, 6 ja 8 artiklan tulkintaa mainittujen tariffipöytäkirjojen yhteydessä,

voidakseen arvioida, onko 15.6.1950 annetulla lailla n:o 330 säädetty hallinnollisista palveluista kannettava maksu, joka on määrältään 0,5 prosenttia tavaroiden arvosta, jäljempänä 'hallinnollisista palveluista kannettava maksu', edellä mainittujen määräysten mukainen.

2 Nämä kysymykset on esitetty usean tuojan ja Amministrazione delle Finanze dello Staton (Italian valtion taloushallinto) välisissä asioissa, jotka koskevat hallinnollisista palveluista kannettavia maksuja useiden sellaisten tavaroiden osalta, jotka tuodaan yleissopimuksen osapuolina olevista kolmansista maista. Ennakkoratkaisupyyntöä koskevista päätöksistä ilmenee, että kanteen kohteena olevat maksut kannettiin vuosina 1964–1967 asiassa 267/81, vuosina 1965–1971 asiassa 268/81 ja loka-joulukuussa 1963 asiassa 269/81. Ensimmäisessä asteessa

ja muutoksenhakuasteessa asia ratkaistiin tuojien hyväksi, jolloin valtio velvoitettiin palauttamaan suoritetut maksut. Taloushallinto haki muutosta Corte di cassazionelta.

## Oikeusriidan tausta

3 Italia liittyi yleissopimukseen 10.10.1949 tehdyllä Annecyn pöytäkirjalla, joka saatettiin voimaan 5.4.1950 annetulla lailla. Italian tässä yhteydessä tekemät tullimyönnytykset sisällytettiin yleissopimukseen liitettyyn luetteloon XXVII. Tästä luettelosta neuvoteltiin uudelleen useissa vuosina 1950–1960 pidetyissä tariffikokouksissa.

4 Vuosina 1960–1961 käydyn "Dillonin kierroksen", johon yhteisö osallistui ensimmäistä kertaa, päätyttyä laadittiin luettelo XL-ETY, jolla korvattiin jäsenvaltioiden aikaisemmat myönnytysluettelot, myös Italian luettelo XXVII. Yhteisö ja jäsenvaltiot laativat yhdessä 16.7.1962 pöytäkirjan, jossa näiden neuvottelujen tulokset vahvistettiin. Tätä pöytäkirjaa ei ole julkaistu yhteisön virallisessa lehdessä.

5 Luettelosta XL-ETY käytiin uudet tariffineuvottelut vuosina 1964–1967 "Kennedyn kierroksella", jonka 30.6.1967 tehdyssä Geneven pöytäkirjassa vahvistettu tulos ratifioitiin 27.11.1967 tehdyllä neuvoston päätöksellä (EYVL N:o L 305, s. 1). Näiden neuvottelujen onnistuminen johti yhteisen tullitariffin käyttöönottoon suunniteltua aikaisemmin, eli 1.7.1968.

6 Edellä esitetystä ilmenee, että hallinnollisista palveluista kannettava maksu otettiin käyttöön ajankohtana, jona Italia oli jo liittynyt yleissopimukseen ja sitonut tiettyjä tulleja luettelon XXVII ensimmäiseen toisintoon, mutta ennen kuin yhteisö oli neuvotellut ensimmäisistä tariffipöytäkirjoista tai ottanut käyttöön yhteistä tullitariffia.

7 Komissio käytti ETY:n perustamissopimuksen 13 artiklan 2 kohdassa sille annettua toimivaltaa ja osoitti Italialle muista jäsenvaltioista tuotujen tavaroiden tuonnissa sovellettavien hallinnollisista palveluista kannettavien maksujen poistamisaikataulun vahvistamisesta 22 päivänä joulukuuta 1976 annetun direktiivin 68/31 (EYVL N:o L 12, s. 8). Tämän direktiivin mukaan kyseinen maksu olisi pitänyt poistaa yhteisön sisäisestä kaupasta 1.7.1968 mennessä.

8 Koska Italia ei toteuttanut kyseistä direktiiviä, komissio nosti kanteen perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla ja yhteisöjen tuomioistuin vahvisti asiassa 8/70, 18.11.1970 antamassaan tuomiossa (Kok. 1970, s. 961), Italian jättäneen täyttämättä perustamissopimuksen 13 artiklan ja direktiivin 68/31 mukaiset velvoitteensa. Sama ratkaisu toistettiin vähän myöhemmin asiassa 33/70, SACE, 17.12.1970 annetussa ennakkoratkaisussa (Kok. 1970, s. 1213).

9 Hallinnollisista palveluista kannettava maksu poistettiin 24.6.1971 annetulla lailla n:o 447. Kyseisessä laissa säädetään, että sitä sovelletaan taannehtivasti 1.7.1968 alkaen muista yhteisön jäsenvaltioista tuotaviin tuotteisiin. On ilmeistä, että kyseistä maksua on kannettu kolmansista maista tuotujen tuotteiden osalta siihen saakka kun se poistettiin edellä mainitulla lailla.

10 Edellä esitetystä seuraa, että asian 267/81 kohteena olevat riidanalaiset maksut kannettiin ajankohtana, jona 16.7.1962 tehty tariffipöytäkirja oli voimassa, ja niitä kannettiin edelleen 30.6.1967 tehdyn tariffipöytäkirjan voimassaoloaikana, mutta ei enää yhteisen tullitariffin käyttöönoton jälkeen. Asian 268/81 kohteena olevien riidanalaisten maksujen kantamista jatkettiin 16.7.1962 tehdyn tariffipöytäkirjan voimassaoloajan jälkeen 30.6.1967 tehdyn tariffipöytäkirjan voimassaoloaikana ja vielä yhteisen tullitariffin käyttöönoton jälkeen. Asian 269/81 kohteena olevia riidanalaisia maksuja on kannettu ainoastaan 16.7.1962 tehdyn tariffipöytäkirjan voimassaoloaikana.

11 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevista päätöksistä ilmenee, että taloushallinto väitti pääasiallisesti, että koska hallinnollisista palveluista kannettava maksu otettiin käyttöön ennen yhteisön luetteloa XL-ETY, ei sen kantamista voitu pitää yleissopimuksen 2 artiklan vastaisena tullin korottamisena. Tämän riidan ratkaisemiseksi Corte di cassazione on esittänyt kolme ennakkoratkaisukysymystä, jotka ovat samat kaikissa kolmessa asiassa. Kysymysten sanamuoto on seuraava:

A) Alustava kysymys: Kun yhteisö tuli jäsenvaltioiden sijaan GATT-sopimuksessa määrättyjen velvoitteiden täyttämisen osalta ja neuvotteli tullimyönnytyksistä ja sitoumuksista, jotka tehtiin osana tätä sopimusta jo ennen 1.7.1968, ovatko sopimuksen määräykset ja siten neuvotellut luettelot (jos ovat, mistä lähtien ja missä rajoissa) sellaisia säädöksiä, joiden tulkinnasta yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta antaa ennakkoratkaisuja perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla myös, jos kansallista tuomioistuinta pyydetään soveltamaan niitä, tai ainakin tulkitsemaan niitä oikeussubjektien välisten suhteiden osalta muita tarkoituksia varten kuin yhteisön säädöksen pätevyyden arvioimiseksi?

B) Jos vastaus edelliseen kysymykseen on myöntävä: Mitä vaikutuksia (ja jos niissä on ajallisia eroja, missä aikajärjestyksessä) yhteisön ja jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksessä aiheutuu siitä, että yhteisö tuli jäsenvaltioiden sijaan GATT-sopimuksen velvoitteiden täyttämisen osalta ja neuvotteli uuden yhteisen luettelon XL-ETY? Onko kansallisen tuomioistuimen, jotta se saisi perusteen tulkita tai soveltaa myöhemmin annettua kansallista määräystä, jota pidetään sopimuksen määräysten vastaisena, katsottava - noudattaen tältä osin perustamissopimuksen 177 artiklassa määriteltyä toimivallan jakoa - että GATT-sopimuksella on erityisesti seuraavissa kysymyksissä mainittujen määräysten osalta pelkän kansainvälisen sitoumuksen asema ilman välitöntä oikeusvaikutusta sisäisessä oikeusjärjestyksessä tai että sillä on myös vaikutuksia sisäisessä oikeusjärjestyksessä yksityisten oikeussubjektien välisissä suhteissa ja jälkimmäisessä tapauksessa että se on samassa tai ensisijaisessa asemassa ristiriidassa olevaan kansalliseen säännökseen nähden?

C) Jos vastaus kysymykseen A on myöntävä ja vastaus kysymykseen B mikä tahansa, kansallisten säännösten tulkintaa varten tarvittavien suuntaviivojen antamiseksi kansalliselle tuomioistuimelle:

C.1) Määrätäänkö GATT-sopimuksessa - ja erityisesti sen johdanto-osassa (nykyinen 1 artiklan 2 kohta) yhdessä 2 artiklan (nykyinen 3 artikla) 1 kohdan b alakohdan ja 2 kohdan, 3 artiklan (nykyinen 4 artikla) 2 kohdan, 6 ja 8 artiklan kanssa - kiellosta ottaa käyttöön mille tahansa tuotteille, myös edellä mainitussa 2 artiklassa (nykyinen 3 artikla) mainittuihin luetteloihin kuulumattomille tuotteille, uusia tulleja tai mitä tahansa muita maksuja, jotka kannetaan tuonnissa tai tuonnin yhteydessä?

C.2) Onko kyseessä olevan valtion GATT-sopimukseen liittymisen jälkeen tekemien myönnytysten luetteloon sisältyvien tuotteiden - erityisesti niiden valtioiden osalta, jotka ovat myös Euroopan talousyhteisön jäseniä, ensin "Dillonin kierroksen" ja myöhemmin "Kennedyn kierroksen" lopputuloksena vahvistettuun luetteloon XL-ETY sisältyvien tavaroiden - viiteajankohta, jonka perusteella määritellään tullit ja muut tuontimaksut, joita GATT-sopimuksen 2 artiklan (nykyinen 3 artikla) 1 kohdan b alakohdan mukaan ei saa korottaa, yleissopimukseen liittymisen päivä vai uusia myönnytyksiä koskevan pöytäkirjan päivämäärä?

**Seuraukset siitä, että yleissopimuksen velvoitteet ovat siirtyneet jäsenvaltioilta yhteisölle (kysymys A)**

12 Aluksi Corte di cassazione viittaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, joka liittyy siihen, että yleissopimuksen velvoitteet ovat siirtyneet jäsenvaltioilta yhteisölle, ja perustamissopimuksen 177 artiklan mukaiseen yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan tulkita yhteisöä sitovien sopimusten määräyksiä (Corte di cassazione on tältä osin maininnut erityisesti yhdistetyissä asioissa 21-24/72, International Fruit Company, 12.12.1972 annetun tuomion, Kok. 1972, s. 1219, asiassa 9/73, Schlüter, 24.10.1973 annetun tuomion, Kok. 1973, s. 1135, asiassa 181/73, Haegeman, 30.4.1974 annetun tuomion, Kok. 1974, s. 449, ja asiassa 38/75, Nederlandse Spoorwegen, 11.11.1975 annetun tuomion, Kok. 1975, s. 1439). Tämän jälkeen Corte di cassazione pyytää ratkaisemaan, kuuluvatko yleissopimuksen ja yhteisön tekemien tariffipöytäkirjojen asiaa koskevat määräykset perustamissopimuksen 177 artiklassa yhteisöjen tuomioistuimelle annettuun toimivaltaan antaa ennakkoratkaisuja siinäkin tapauksessa, että kansallista tuomioistuinta pyydetään soveltamaan kyseisiä määräyksiä oikeussubjektien välisissä suhteissa muita tarkoituksia varten kuin yhteisön säädöksen pätevyyden arvioimiseksi.

13 Corte di cassazione on lisäksi pyytänyt yhteisöjen tuomioistuinta määrittelemään sijaantulon vaikutuksen ajankohdan ja rajat, ottaen huomioon, että yhteisö neuvotteli tullimyönnytykset ja toteutti sitoumukset osana yleissopimusta ennen 1.7.1968, joka oli yhteisen tullitariffin voimaantulopäivä.

14 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainituissa tuomioissa korostanut, on tärkeää, että yleissopimuksen määräyksiä, kuten kaikkien muiden yhteisöä sitovien sopimusten määräyksiä, sovelletaan samalla tavalla koko yhteisössä. Yhteisöä sen suhteissa kolmansiin maihin sitovien määräysten tulkinnassa ja soveltamisessa syntyvät erot vaarantaisivat kauppapolitiikan ykseyden, jonka perustamissopimuksen 113 artiklan mukaan on perustuttava yhtenäisiin periaatteisiin, ja lisäksi ne vääristäisivät yhteisön sisäistä kauppaa sen seurauksena, että yhteisön ja kolmansien maiden välillä voimassa olevia sopimuksia sovelletaan eri tavalla eri jäsenvaltioissa.

15 Edellä esitetystä seuraa, että yhteisön oikeuden yhdenmukaisen tulkinnan varmistamiseksi yhteisöjen tuomioistuimelle annettuun toimivaltaan on kuuluttava valta määrittää yleissopimuksen sääntöjen soveltamisala ja vaikutukset yhteisössä samoin kuin kyseisen sopimuksen yhteydessä tehtyjen tariffipöytäkirjojen vaikutukset. Tässä yhteydessä ei ole merkitystä sillä, onko kansallisen tuomioistuimen tehtävä-

nä arvioida yhteisön säädösten pätevyyttä vai kansallisten lakien yhteensopivuutta yhteisöä sitovien velvoitteiden kanssa.

16 Koska esillä olevien asioiden taustana olevat tosiseikat sekä toimenpiteet, joilla yhteisö on osoittanut osallistuvansa yleissopimuksen järjestelmään, ulottuvat pitkälle ajanjaksolle, edellä esitettyjen periaatteiden ajallisen soveltamisalan osalta syntyy erityisiä ongelmia.

17 Tältä osin on tarpeen aluksi mainita, kuten yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut 12.12.1972 antamassaan tuomiossa (edellä mainitussa asiassa International Fruit Company), että yleissopimuksen velvoitteet siirtyivät jäsenvaltioilta yhteisölle 1.7.1968 yhteisen tullitariffin voimaantulon perusteella. Tämä oli ajankohta, jona yhteisö jo ennen siirtymäkauden päättymistä alkoi täysimääräisesti käyttää yleissopimuksen soveltamisalaan liittyviä toimivaltuuksiaan.

18 Sitä vastoin tariffipöytäkirjojen soveltamisalaan kuuluvissa asioissa, mukaan lukien kyseisten pöytäkirjojen osana olevan luettelon XL-ETY mukaiset myönnytykset ja sitoumukset, kyseiset sopimukset sitovat jäsenvaltioita perustamissopimuksen 228 artiklan mukaan samalla tavalla kuin yhteisöä. Edellä esitetyistä syistä on joka tapauksessa tärkeää, että pöytäkirjoja tulkitaan ja sovelletaan samalla tavalla koko yhteisössä, rajoittamatta kuitenkaan jäljempänä tehtäviä täsmennyksiä pöytäkirjojen sisäisestä vaikutuksesta.

19 Esitettyyn kysymykseen on vastattava, että koska yleissopimukseen perustuvat velvoitteet ovat siirtyneet jäsenvaltioilta yhteisölle 1.7.1968 eli yhteisen tullitariffin voimaantulopäivänä, kyseisen sopimuksen määräykset ovat mainitusta ajankohdasta alkaen määräyksiä, joiden tulkinnasta yhteisöjen tuomioistuimella on perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla toimivalta antaa ennakkoratkaisuja, tulkinnan tarkoituksesta riippumatta. Tätä päivämäärää edeltävän ajan osalta yksinomaan jäsenvaltioiden tuomioistuimilla on toimivalta tulkita näitä määräyksiä.

20 Yleissopimukseen liittyvät 16.7.1962 ja 30.6.1967 tehdyt tariffipöytäkirjat ovat perustamissopimuksen 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdassa tarkoitettuja yhteisön toimielinten toimia, minkä vuoksi yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta antaa ennakkoratkaisuja niiden osalta.

**Yleissopimuksen ja sen yhteydessä tehtyjen pöytäkirjojen määräysten yhteisön sisäinen vaikutus (kysymys B)**

21 Corte di cassazione pyytää lisäksi ratkaisua siitä, miten yleissopimuksen velvoitteiden siirtyminen jäsenvaltioilta yhteisölle vaikuttaa yhteisön ja jäsenvaltioiden oikeusjärjestykseen. Kansallinen tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuinta erityisesti ratkaisemaan, onko yleissopimuksella yhdessä niiden tariffipöytäkirjojen kanssa, joilla otettiin käyttöön uusi tariffiluettelo XL-ETY, vaikutuksia yhteisön ja jäsenvaltioiden sisäisessä oikeusjärjestyksessä.

22 Jos yleissopimuksen ja tariffipöytäkirjojen määräysten yhteisön sisäisessä vaikutuksessa on ajallisia eroja, Corte di cassazione pyytää myös ratkaisua siitä, minä ajankohtina niiden vaikutukset alkavat.

23 Yhteisöjen tuomioistuin vastasi 12.12.1972 ja 24.10.1973 antamissaan tuomioissa (edellä mainituissa asioissa International Fruit Company ja Schlüter) kieltävästi yleissopimuksen kahden määräyksen, eli määrällisten rajoitusten poistamista koskevan 11 artiklan ja myönnytysluettelojen vaikutusta koskevan 2 artiklan, välitöntä sovellettavuutta koskevaan kysymykseen. Tuomioistuin teki tämän ratkaisun yleissopimuksen järjestelmää koskevien seuraavien näkökohtien perusteella. Yleissopimuksen perustana on vastavuoroisuuteen ja molemminpuoliseen hyötyyn perustuvien neuvottelujen periaate ja sille on luonteenomaista sen määräysten joustavuus erityisesti poikkeusmahdollisuuksien, poikkeuksellisissa vaikeuksissa toteutettavien toimenpiteiden ja sopimuspuolten riitojen ratkaisun osalta. Samat näkökohdat koskevat Corte di cassazionen mainitsemia artikloja.

24 Yleissopimuksen yhteydessä tehtyjen tariffipöytäkirjojen osalta on tarpeen korostaa, että näille pöytäkirjoille on luonteenomaista, että niiden liitteenä olevissa tariffiluetteloissa viitataan asianomaisten osapuolten tullitariffeihin. Nämä pöytäkirjat voivat yleissopimuksen järjestelmän ja myös pöytäkirjojen oman järjestelmän perusteella saada täyden vaikutuksensa ainoastaan sopimuspuolten tullitariffin välityksellä, joka esillä olevassa asiassa on yhteinen tullitariffi.

25 Riidanalaisten maksujen kantamisajankohtana vallitsi kuitenkin erityinen tilanne, koska suurin osa kyseisistä maksuista kannettiin ennen kuin yhteinen tullitariffi otettiin käyttöön 1.7.1968. Tämän vuoksi on tarpeen tarkastella 1.7.1968 edeltävää jaksoa ja sen jälkeistä jaksoa erikseen.

26 Koska kyseisillä tariffipöytäkirjoilla ja niiden vaikutusta koskevilla yleissopimuksen määräyksillä ei ole välitöntä oikeusvaikutusta, kysymystä hallinnollisista palveluista kannettavien maksujen laillisuudesta on tarkasteltava 1.7.1968 jälkeisen jakson osalta yksinomaan yhteisen tullitariffin perusteella. Tässä yhteydessä riittää viittaus yhdistetyissä asioissa 37 ja 38/73, Diamantarbeiders, 13.12.1973 annettuun tuomioon (Kok. 1973, s. 1609), josta ilmenee, että jäsenvaltioita kielletään perustamissopimuksen tulliliittoa (18–29 artikla) ja yhteistä kauppapolitiikkaa (113 artikla) koskevien määräysten mukaan muuttamasta yhteisen tullitariffin mukaista tariffitasoa. Jäsenvaltio ei saa näin ollen yksipuolisesti korottaa yhteisen tullitariffin tulleja kantamalla kansallisia lisätulleja tai -maksuja.

27 Samasta tuomiosta ilmenee kuitenkin sellaisten maksujen osalta, joita kannettiin jo yhteisen tullitariffin täytäntöönpanoajankohtana, että erityisesti oikeusvarmuudesta johtuvista syistä niiden kantaminen on perusteetonta ainoastaan, jos yhteisön antamissa erityissäännöksissä näin säädetään.

28 Mitään tällaista riita-asian kohteena olevasta maksusta ei ole annettu, siltä osin kuin sitä kannetaan kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden tuonnissa. Tämän perusteella voidaan todeta, että kyseistä maksua voitiin kantaa laillisesti yhteisen tullitariffin voimaantulon ja lain n:o 330 kumoamisen välisenä aikana.

29 Ennen yhteisen tullitariffin käyttöönottoa vallinneen oikeudellisen tilanteen arvioimiseksi on tarpeen tarkastella niiden tariffipöytäkirjojen luonnetta ja vaikutusta, joiden perusteella aikaisemmat jäsenvaltioiden kansalliset luettelot korvattiin luettelolla XL-ETY.

30 Samana ajankohtana jäsenvaltiot olivat lähentämässä kansallisia tariffejaan yhteiseen tullitariffiin perustamissopimuksen 23–26 artiklan mukaisesti. Tästä seuraa, että sekä yhteisestä tullitariffista että tällöin neuvoteltuihin tariffipöytäkirjoihin sisältyvistä myönnytyksistä ja sitoumuksista ei aiheutunut jäsenvaltioille tarkasti määriteltyä velvoitetta, vaan niitä on pidettävä tavoitteena, johon lähentämistoimilla oli pyrittävä.

31 Vastaus esitettyyn kysymykseen on näin ollen, että 1.7.1968 edeltävän jakson osalta 16.7.1962 ja 30.6.1967 tehdyt tariffipöytäkirjat eivät antaneet yksityisille suojaa jäsenvaltion kolmansista maista tuoduista tuotteista kantamaa maksua vastaan, ja että 1.7.1968 jälkeisen jakson osalta mikään yhteisön oikeuden säännös tai määräys ei estä kantamasta näiden tuotteiden osalta hallinnollisista palveluista kannettavan maksun kaltaista maksua, jos tällaista maksua kannettiin jo kyseisenä ajankohtana.

32 Kahteen ensimmäiseen kysymykseen annetut vastaukset huomioon ottaen kysymykseen C ei ole tarpeen vastata.

## Oikeudenkäyntikulut

33 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ranskan tasavallan hallitukselle, Italian tasavallan hallitukselle, Alankomaiden kuningaskunnan hallitukselle, Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Corte suprema di cassazionen 21.5.1981 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) **Koska yleissopimukseen perustuvat velvoitteet ovat siirtyneet jäsenvaltioilta yhteisölle 1.7.1968 eli yhteisen tullitariffin voimaantulopäivänä, kyseisen sopimuksen määräykset ovat mainitusta ajankohdasta alkaen määräyksiä, joiden tulkinnasta yhteisöjen tuomioistuimella on perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla toimivalta antaa ennakkoratkaisuja, tulkinnan tarkoituksesta riippumatta. Tätä päivämäärää edeltävän ajan osalta yksinomaan jäsenvaltioiden tuomioistuimilla on toimivalta tulkita näitä määräyksiä.**

2) **Yleissopimukseen liittyvät 16.7.1962 ja 30.6.1967 tehdyt tariffipöytäkirjat ovat perustamissopimuksen 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdassa tarkoitettuja yhteisön toimielinten toimia, minkä vuoksi yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta antaa ennakkoratkaisuja niiden osalta.**

3) **Ajankohtaa 1.7.1968 edeltävän jakson osalta 16.7.1962 ja 30.6.1967 tehdyt tariffipöytäkirjat eivät antaneet yksityisille suojaa jäsenvaltion kolmansista maista tuoduista tuotteista kantamaa maksua vastaan. Ajankohdan 1.7.1968 jälkeisen jakson osalta mikään yhteisön oikeuden säännös tai määräys ei estä**

**kantamasta näistä tuotteista 15.6.1950 annetun Italian lain n:o 330 mukaisista hallinnollisista palveluista kannettavan maksun kaltaista maksua, jos tällaista maksua kannettiin jo kyseisenä ajankohtana.**

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe Everling

Mackenzie Stuart Bosco Due Bahlmann Galmot

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä maaliskuuta 1983.

P. Heim
kirjaaja

J. Mertens de Wilmars
presidentti